

Dr Egon Glesinger

Докт. Эгон Глессингер

W czerwcu 1979 r. zmarł w Rzymie dr Egon Glesinger, wieloletni dyrektor Działu Leśnictwa i Drzewnictwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), a następnie jeden z zastępców dyrektora naczelnego tej instytucji.

Dr Glesinger był bezsprzecznie jednym z najpopularniejszych rzeczników współpracy międzynarodowej w dziedzinie leśnictwa i drzewnictwa. Z Jego to inicjatywy i głównie dzięki Jego staraniom leśnictwo, w szerokim tego słowa znaczeniu, zostało włączone w zakres działania utworzonej w r. 1943 FAO. W staraniach tych i uwieńczeniu ich pomyślnym wynikiem pomogło mu niewątpliwie doświadczenie z lat trzydziestych, kiedy to po ukończeniu studiów prawniczych w Pradze i wydaniu pracy pt.: „Drewno w Europie”, dzięki której uzyskał doktorat z zakresu polityki gospodarczej na uniwersytecie w Genewie, dał się poznać jako inicjator i współorganizator Międzynarodowego Komitetu Drzewnego, z siedzibą w Wiedniu, a potem w Brukseli. Komitet ten był jedną z pierwszych prób ujęcia współpracy gospodarczej na polu drzewnictwa w Europie w formy organizacyjne lub instytucjonalne, a poważnym osiągnięciem Komitetu było zapewnienie sobie współpracy Związku Radzieckiego, który już wtedy zajmował jedną z najpoważniejszych pozycji w Europie i w świecie jako producent i eksporter drewna.

Jako wicedyrektor, a następnie dyrektor działu leśnictwa, który w r. 1961 przekształcony został w dział leśnictwa i drzewnictwa FAO, dr Glesinger stał się inicjatorem kolejnego, ważnego posunięcia politycznego i organizacyjnego, stwarzając przy życzliwym współdziałaniu ówczesnego Sekretarza Europejskiej Komisji Gospodarczej funkcjonalne i merytoryczne warunki pomyślnej współpracy między działem leśnictwa i drzewnictwa FAO oraz Komitetem Drzewnym Europejskiej Komisji Gospodarczej. Współpraca ta trwająca od chwili powstania EKG w r. 1947 stanowi znakomity kontrast z istniejącymi, niestety, przykładami niezdrowej rywalizacji między niektórymi organizacjami międzynarodowymi. Dzięki tej współpracy między FAO i EKG stworzono m. in. również warunki do pośrednich kontaktów między FAO i Związkiem Radzieckim, który nie jest członkiem tej organizacji, natomiast bardzo aktywnie działa na terenie EKG.

Dział Leśnictwa i Drzewnictwa FAO pod kierownictwem dr. Glesinge-

ra przyczynił się wydatnie do wzmocnienia udziału leśnictwa i drzewnictwa w gospodarce narodowej poszczególnych krajów, w szczególności krajów rozwijających się gospodarczo. Równocześnie prowadzona w różnej formie współpraca między krajami rozwiniętymi przyniosła im i przynosi nadal wiele korzyści wynikających z wymiany doświadczeń, w szerokim tego słowa znaczeniu. Znalazło to również wyraz w strukturze organizacyjnej centrali FAO przez przekształcenie „Działu” („Division”) w „Departament” („Department”) Leśnictwa i Drzewnictwa, który stanowi obecnie jeden z trzech podstawowych pionów organizacyjnych FAO.

Wśród wielorakiej działalności tej organizacji w zakresie rozwoju gospodarki leśnej i racjonalnego wykorzystania surowca drzewnego w świecie niewątpliwie znaczącą rolę odegrało lansowanie przez FAO celowości i koncepcji ścisłej koordynacji aż do organizacyjnej integracji tych dwóch działów gospodarki narodowej. Dr Glesinger był zagorzałym zwolennikiem, a dzięki swej wiedzy, zdolnościom i aktywności — również skutecznym propagatorem tej koncepcji, która — trzeba to przyznać — w wielu krajach natrafiała na poważne zastrzeżenia i jeszcze do dziś ma swoich przeciwników.

Niewątpliwą zasługą dr. Glesingera było przekonanie, nie tylko szefów pionów leśnictwa, lecz przede wszystkim zrzeszeń przemysłowców drzewnych i wreszcie — przemysłowców papierniczych, o celowości ścisłego współdziałania tych gałęzi gospodarczych dla dobra zarówno leśnictwa, jak dla przemysłów surowiec ten przetwarzających. Doceniając rolę gospodarki planowej w leśnictwie i drzewnictwie dr Glesinger przywiązywał dużą wagę do korzystania z doświadczeń krajów socjalistycznych i zabiegał o ich współpracę w ramach działalności FAO i EKG. Uważał, że doświadczenia PRL, gdzie koncepcja integracji leśnictwa i przemysłu drzewnego znalazła wyraz w podporządkowaniu w r. 1956 tych dwóch pionów jednolitemu kierownictwu na szczeblu ministerialnym, powinny być przez inne kraje wykorzystane. Kilkakrotne wizyty dr. Glesingera w Polsce utwierdzały go, jak utrzymywał, w tym przekonaniu.

Krótki ten rys działalności dr. Glesingera w dziedzinie światowego leśnictwa i drzewnictwa wymaga uzupełnienia o wzmiankę o jednej z publikacji jego autorstwa pt. „The coming age of wood” („Nadchodzący wiek drewna”), wydanej w r. 1949 i zawierającej śmiałą na owe czasy wizję roli drewna w przyszłości oraz rozwoju technologii jego przerobu na materiały drzewne i drewnopochodne. Niejedna z tych prognoz stała się już rzeczywistością lub ma wszelkie szanse na realizację w niedalekiej przyszłości.

(RP)